

РЕШЕНИЕ

№ 7

гр. Ловеч, 13.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, III СЪСТАВ, в публично заседание на
тринадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния
състав:

Председател: **ЕВГЕНИЯ ПАВЛОВА**

Членове: **ПЛАМЕН ПЕНОВ**
Р. АНГЕЛОВ

при участието на секретаря **ЦВЕТОМИРА БАЕВА**
като разгледа докладваното от **Р. АНГЕЛОВ** Въззивно гражданско дело №
20224300500455 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

**Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК (ГЛАВА
ДВАДЕСЕТА ГПК)**

Производството е образувано по въззивна жалба с вх. №
261029/07.09.2022г. от В. П. В., ЕГН *****, гр. Ловеч, ул. „*****“ № 43, ет.2,
ап.7 чрез процесуален представител адв. В. В. от АК – Плевен със съдебен
адрес: гр. Плевен, ул. „****“ №6А **изцяло против** Решение №
260016/18.07.2022г. по гр.д. № 340 по описа за 2022 година на РС – Ловеч, с
което са отхвърлени изцяло, **като неоснователни и недоказани**, предявените
от В. П. В., ЕГН *****, гр. Ловеч, ул. „*****“ № 43, ет.2, ап.7 против ОДМВР
– ЛОВЕЧ, ЕИК *****, гр. Ловеч, ул. „*****“ №2, **обективно кумулативно
съединени иски****ове: 1.с правна квалификация: чл.140 КТ вр. чл.9, ал.2 НСОПЗ
вр. чл.178, ал.1, т.3 вр. чл.179, ал.1 ЗМВР**, с което се иска ответникът да бъде
осъден да заплати сумата в размер на 1729.73 лева, представляващи
допълнително възнаграждение за положен извънреден труд вследствие на

преобразуване на нощен към дневен за периода от 20.02.2017г. до 20.02.2020г. ведно със законната лихва върху цялата сума, считано от датата на подаване на исковата молба 21.02.2020г. до окончателното изплащане на вземането; 2. с правна квалификация по чл.86 ЗЗД за сумата в размер на 250 лева, представляваща мораторна лихва върху възнагражденията за положен извънреден труд, вследствие преобразуване на нощен към дневен труд за периода от 20.02.2017г. до 20.02.2020г.

На основание чл.78, ал.3 ГПК ищецът е осъден да заплати на ответника сумата от 100 лева, представляваща разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение.

Направените по делото разноски в размер на 130.00 за изготвяне и защита на съдебно-счетоводна експертиза са останали в тежест на съда, на основание. чл.83, ал.3 вр. ал.1, т.1 ГПК.

В жалбата въззивникът посочва, че обжалва **изцяло** постановеното решение, тъй като е нарушен процесуалния и материални закон. Навежда следните въззивни доводи за нарушение на процесуалния закон: липсвало съдебно решение, тъй като съдът не е изготвил мотиви, в които да посочи исканията и възраженията на страните, преценката на доказателствата и не е обсъдил наведените от ищцовата страна доводи и правни аргументи; в акта нямало изложение на фактическите твърдения от страните и правни доводи, кое и защо приема и отхвърля исканията; липсвали ясни и конкретни изложени мотиви (**възражение за нищожно съдебно решение, поради липса на мотиви**). По отношение на материалния закон прави следните твърдения: претендирания извънреден труд е в рамките на редовното работно време, поради което следва да е приложима разпоредбата на чл.262 КТ; съдът неправилно не е приел извършената експертиза, тъй като същата е изготвена по чл.262, ал.1, т.4 КТ, което съдът не бил приел (**възражение за неприложение на КТ и приетата експертиза**). Неправилно съдът приел, че е разрешеното полагане на 8 часа нощен труд, а в чл.187, ал.3 ЗМВР било упоменато, че е възможно, поради което нямало норма, която да регламентира продължителността на нощния труд, полагат от служителите на МВР (**възражение за продължителност на нощния труд**). Сочи, че съдът неправилно е приел, че НСОПЗ не се прилага за процесния случай. Счита, че след като в ЗМВР не е уредена ситуацията за полагането на нощен труд за

лицата работещи по трудово правоотношение, то приложими следва да бъдат разпоредбите на чл.1, ал.2 НСОПЗ, която важи за всички правоотношения, независимо от формата на собственост, и чл.140 КТ, чл.107а КТ (**възражение за неприложение на КТ**). Цитира богата съдебна практика в обратния смисъл, поради което моли съда да отмени обжалваното решение като неправилно и незаконосъобразно. Претендира разноски за двете инстанции.

В срока по чл. 263 ГПК въззиваемият ОДМВР – ЛОВЕЧ не изразява становище по въззивната жалба.

С оглед изложеното, **предмет** на въззивното производство е цялото Решение № 260016/18.07.2022г. по гр.д. № 340 по описа за 2022 година на РС – Ловеч.

Въззивникът В. П. В., редовно призован за открито съдебно заседание (о.с.з.), не се явява и не изпраща представител. Чрез своя процесуален представител адв. В. В. изпраща писмено становище, в което поддържа въззивната жалба, счита решението за неправилно и незаконосъобразно и претендира разноски. Моли съда да отмени решението. Претендира разноски, за които представя списък по чл.80 ГПК.

Въззиваемият ОДМВР – Ловеч, редовно призован не се явява и не изпраща представител.

ОКРЪЖЕН СЪД - ЛОВЕЧ, като прецени доводите на страните и извърши самостоятелна преценка на събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл.235, ал.2 ГПК приема за установено следното от фактическа и правна страна:

По допустимостта на обжалването

Жалбата, инициирала настоящото въззивно произнасяне, е подадена в срок, от надлежно легитимирана страна, чрез представител с надлежно учредена представителна власт, при наличието на правен интерес от обжалване. Въззивникът В. П. В. е освободен от заплащане на държавни такси по делото на основание чл.83, ал.1, т.1 ГПК, поради което държавна такса не се дължи. Следователно жалбата е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

По валидността и допустимостта на първоинстанционното решение

Правомощията на въззивният съд съобразно разпоредбата на чл.269 от

ГПК са: да се произнесе служебно по валидността на първоинстанционното решение и допустимостта в обжалваната му част, а по останалите въпроси – ограничително от посоченото в жалбата по отношение на пороците, водещи до неправилност на решението.

Постановеното решение е издадено от надлежен съдебен състав, в рамките на предоставената му правораздавателна власт и компетентност. Налице е писмен акт, поради което формата на акта е спазена, на основание 235, ал.4 ГПК. В ревизирия от настоящият състав, съдебен акт, са посочени всички искания, възражения на страните, съдът е изложил фактическата страна на спора, въз основа на който е направил свой анализ на събраните доказателства. Обсъдил е наведените в исковата молба доводи и правни аргументи, поради което аналитичната дейност на съда е пълна, всеобхватна и задълбочена, съответстващи на правилата на формалната логика. В този смисъл мотивите са ясни, конкретни и целенасочени. Всичко това определя възможният извод, че РС – Ловеч спазвайки доктринерите правила и постижения на съдебната юриспруденция е постановил валидно съдебно решение. В този смисъл **възражението за нищожно съдебно решение, поради липса на мотиви** е неоснователно.

Налице са всички положителни и липсват отрицателни процесуални предпоставки във връзка със съществуването и надлежното упражняване правото на иск при постановяване на съдебното решение, които обуславят неговата допустимост. Правото на иск е надлежно упражнено, поради което производството и решението са допустими. Произнасянето на съда съответства на предявената искова молба по правно основание, субект, обект, предмет и размер на иска. С оглед изложеното атакуваният съдебен акт е допустим, поради което въззивният съд дължи произнасяне по съществуването на спора.

По правилността на решението и основателността на иска

По отношение на правилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпоредбата на чл. 269, ал. 1 изр. второ ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания относно обжалваната част от решението, като служебно следи за нарушение на императивна материалноправна разпоредба, дори ако нейното нарушение не е въведено

като основание за обжалване (ТР № 1/09.12.2013 по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС).

Предявени са обективно кумулативно съединени искове с правна квалификация: чл.140 КТ вр. чл.9, ал.2 НСОПЗ вр. чл.178, ал.1, т.3 вр. чл.179, ал.1 ЗМВР и с правна квалификация по чл.86 ЗЗД. При условията на пълно и главно доказване ищецът следва да установи наличието на трудово-правна връзка с ответника, положеният извънреден труд като факт, неговата продължителност, размерът на претендираната сума, както и забавата на ответника – началната му дата. Ответникът при условията на пълно и насрещно доказване следва да установи, че претендираните суми са платени, както и правоизключващото си възражение, че на ищеца не се дължи извънреден труд, тъй като е по трудово правоотношение.

Между страните не се спори, а и от материалите по делото се установи, че за процесния период от 20.02.2017г. до 20.02.2020г. ищецът В. П. В. са били в трудови правоотношения, съгласно трудов договор № 295з-247/03.02.2017г., сключен на основание §70, ал.1 от ПЗР към ЗИД на ЗМВР (обн. ДВ бл.81/14.2016г) и на основание чл.67, ал.1, т.1 КТ. Ищецът е бил на длъжност „младши специалист“ в сектор „Охрана на обществения ред и териториална полиция“ към отдел „Охранителна полиция“ при ОДМВР – Ловеч. Договорът е за неопределено време, при максимално продължителност на работната смята от 12 часа, считано от 01.02.2017г. Съгласно цитирания договор страните се уговорили, че за неуредените в настоящия договор условия се прилагат ЗМВР, КТ и нормативните актове за прилагането им (д.13-14 от първоинстанционното дело).

Между страните се спори, а и от заключението на приетата съдебно-икономическа експертиза (СИЕ), се установи, че за процесния период от 20.02.2017г. до 20.02.2020г. ищецът В. П. В. е положил нощен труд в размер на 1 728 часа, като за този труд от страна на работодателя е нямало преобразуване на нощен към дневен труд с коефициент 1.143. От заключението се установи, че за процесният период, ако има извънреден труд, стойността му е в размер на 2 577.28 лева, като страните не спорят, а и от СИЕ се установи, че тази сума не е изплащана на ищеца. Начислената върху тази сума мораторна лихва, от изискуемостта на всяка едно възнаграждение до датата на исковата молба 21.02.2020г., е 361.35 лева.

Спорен остава въпросът между страните дали се дължи възнаграждение за извънреден труд, с оглед чл.107а КТ., чл.2, ал.3 НСОПЗ и чл.178 ал.1 т.3 вр. с чл.179 ал.1 вр. с чл.187 от ЗМВР.

Съгласно чл.142, ал.1 ЗМВР служителите в министерството са държавни служители и лица, работещи по трудово правоотношение. На основание чл.142, ал.5 ЗМВР отношенията между ищеца В. П. В. и МВР се уреждат по реда на ЗМВР и Кодекса на труда. Нормата в разпоредбата на чл.142, ал.5 ЗМВР е препращаща, поради което следва да намерят приложения разпоредбите на КТ, когато в разпоредбите на ЗМВР не са регулирани такива отношения, с оглед принципа, че специалният закон дерогира общият (*lex specialis derogate legi generali*). В процесния случай ЗМВР е специален закон, а КТ е общ.

Възнагражденията на служителите в МВР, работещи по трудово правоотношение се регулират, съгласно чл. 180 ЗМВР, съгласно който тези служители имат право на: основно месечно възнаграждение (**чл.180, ал.1 ЗМВР**) ; допълнително възнаграждение (**чл.180, ал 5 ЗМВР**); ежегодно парична сума за облекло (**чл.180, ал.6 ЗМВР**); допълнително възнаграждение, когато заместват държавен служител (**чл.180, ал. 8 ЗМВР**); пари за храна (**чл.181, ал.1 ЗМВР**), а когато полагат труд през нощта от 22,00 до 6,00 ч., се осигуряват ободряващи напитки (**чл.181, ал.3 ЗМВР**), като всички разпоредби за действали и при ЗИД на ЗМВР 2016 и 2017г. до края на процесния период.

Исковата молба се основана на заплащане на извънреден труд като допълнително възнаграждение, поради работа на нощни смени. Съгласно чл.180, ал.5 ЗМВР лицата, работещи по трудово правоотношение, получават и допълнителното възнаграждение по чл. 178, ал. 1, т. 4 и 5. Следователно допълнителното трудово възнаграждение може да се изплати само при условията на чл.178, ал.1, т.4-5 от ЗМВР, действал тогава, а **именно:** работа при специфични условия – при условия и в размер, определени от Министерския съвет и постигнати резултати в служебната дейност.

Разпоредбата на чл.178, ал.1, т.3 ЗМВР утвърждава само правото на допълнително възнаграждение вследствие на положен извънреден труд от държавните служители. Нормата на чл.180, ал.5 ЗМВР не препраща изрично към чл.178, ал.1, т.3 ЗМВР (извънредно работно време, поради нощен труд), поради което правото на възнаграждение за извънреден труд не важи за

служителите на трудово правоотношение, какъвто е процесният случай. Ето защо Наредбата по чл.178, ал.2 ЗМВР на министъра за определяне на допълнителното трудово възнаграждение не е приложима към делото. Същата се отнася само за държавни служители и за служители по трудово правоотношение само при работа при специфични условия и постигнати резултати. На това основание не следва да се уважава иска, тъй като по закон (**ex lege**), ищецът като служител по Кодекса на труда няма право на извънреден труд по реда на ЗМВР.

На следващо място, ищецът като служител по трудово правоотношение има право на допълнително възнаграждение за работа при специфични условия, на основание чл.180, ал.5 вр. чл.178, ал.1, т.4 ЗМВР, като тези условията се определят от Министерски съвет, а именно такива са: Наредба за определяне на видовете работи, за които се установява намалено работно време (ДВ. бр.103 от 2005 г.) (НОВРНРВ), приета на основание чл. 137, ал. 2 от КТ и Наредба за определяне на видовете работи, за които се установява допълнителен платен годишен отпуск (ДВ. бр.103 от 2005 г.) (НОВРДПГО), приета на основание чл. 156, ал. 2 от КТ. Тези две наредби не регулират обществени отношения по отношения на допълнително възнаграждение при специфични условия на труд, на които се основава исковата претенция. Неоснователно е позоваването на Наредба на министъра на вътрешните работи за реда за организацията и разпределението на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители, извън редовното време, режимът на дежурството, времето за отдих и почивките на държавните служители, тъй като същата е приета на основание чл. 178-179а ЗМВР и е относима само за държавните служители, към който текст чл.180, ал.5 ЗМВР не препраща за извънреден труд на служителите по трудово правоотношение. И в този смисъл исковата претенция е неоснователна

Неоснователно е позоваването на ищеца, че за процесните отношения се прилага НСОПЗ, на основание чл. 244, т. 2 и чл. 261 КТ. На първо място, в ЗМВР има изрични разпоредби, които регулират структурата на заплатата на служителите по трудово правоотношение, а именно това са чл.180 – 181 ЗМВР и там няма съответно препращане към разпоредбите на КТ, поради което същият не е приложим на основание принципът **lex specialis derogate legi generali**. Ако законодателят искаше да приложи разпоредбите на КТ към

този вид правоотношения по ЗМВР, щеше изрично да го предвиди, както е в разпоредбите на чл.142, ал.5 и чл.190 ЗМВР. Второ нормата на чл.2, ал.3 НСОПЗ е императивна и съгласно нея, наредбата не се прилага за служителите по трудово правоотношение в държавната администрация, за които се прилага чл. 107а от Кодекса на труда. Така законодателят е изключил а priori приложението на наредбата за лицата по трудови правоотношения в МВР.

Искът е неоснователен, тъй като разпоредбите за извънреден труд и продължена продължителност на работното време за дневен и нощен труд, а именно чл.187-190 ЗМВР, е само за държавни служители, но не и за служители по трудово правоотношение. Следователно тези разпоредби се неотнормирани към настоящия случай.

Неоснователно е позоваването на чл.107а, ал.14 КТ, че служителите на трудово правоотношение имат право на допълнително възнаграждение за нощен и извънреден труд. На първо място, това е така, тъй като обществените отношения за възнаграждения, материално и социално осигуряване на служителите по трудово правоотношение в МВР е регулирано в раздел VI, глава VII ЗМВР, а чл.142, ал.5 ЗМВР създава принципът, че отношенията с тези лица се уреждат по този закон, а за неуредените по КТ. След като има изрични разпоредби за структурата на възнагражденията за тези лица, то неоснователно е позоваването на КТ. Освен това, чл.142, ал.5 ЗМВР препраща към КТ само по отношение на статута на служителите по трудово правоотношение (възникване, спиране и прекратяване на правоотношение), а не към техните права и задълженията им, т.е. за правото на отпуски, правото на възнаграждение за труд, правото за намалена работна време и т.н. За тези права и задължения са отнормирани разпоредбите на ЗМВР, а не КТ.

В допълнение на изложението следва да се отбележи, че в мотивите на приемане на ЗМВР, законодателят изрично е изключил възнагражденията при извънредно работно време, нощен труд, тъй като тази компенсация по отношения на ищеца и този вид служители е направена в други закони – КСО (по-ранно пенсиониране, професионален пенсионен фонд), ЗМВР (по-голям размер отпуск, различни пари за дрехи, обучения, заплащане само на ДОД, а не вноски по КСО и ЗЗО) сравнения с други държавни служители, ЗЗО (освобождаване от потребителска такса), наредби на общински съвети за

безплатно използване на линиите на градски транспорт, БДЖ и др.

С оглед изложеното, съдът приема, че ищецът като служител по трудово правоотношение в МВР няма право на възнаграждение за нощен труд и извънреден труд, поради което исковата претенция се явява неоснователна. На това основание е безпредметно да се обсъждат възраженията на въззивника за **неприложение на КТ и приетата експертиза и възражение за продължителност на нощния труд**, тъй като след като не се дължи възнаграждение за извънреден труд, то не следва да се обсъжда неговото продължителност и размера на исковата претенция.

Следователно предявените от В. П. В., ЕГН *****, гр. Ловеч, ул. „*****“ № 43, ет.2, ап.7 против ОДМВР – ЛОВЕЧ, ЕИК ****, гр. Ловеч, ул. „*****“ №2, обективно кумулативно съединени искове: **1.** с правна квалификация: чл.140 КТ вр. чл.9, ал.2 НСОПЗ вр. чл.178, ал.1, т.3 вр. чл.179, ал.1 ЗМВР, с което се иска ответникът да бъде осъден да заплати сумата в размер на 1729.73 лева, представляващи допълнително възнаграждение за положен извънреден труд вследствие на преобразуване на нощен към дневен за периода от 20.02.2017г. до 20.02.2020г. ведно със законната лихва върху цялата сума, считано от датата на подаване на исковата молба 21.02.2020г. до окончателното изплащане на вземането; **и 2.** с правна квалификация по чл.86 ЗЗД за сумата в размер на 250 лева, представляваща мораторна лихва върху възнагражденията за положен извънреден труд, вследствие преобразуване на нощен към дневен труд за периода от 20.02.2017г. до 20.02.2020г., **са неоснователни и недоказани по горните съображения и следва да бъдат отхвърлени.**

Доколкото крайният извод на настоящата инстанция напълно съвпада с извода на РС – Ловеч, то следва, че същият правилно е приложил закона и обжалваното Решение № 260016/18.07.2022г. по гр.д. № 340 по описа за 2022 година на РС – Ловеч, следва да се потвърди изцяло като правилно, на основание чл.272 ГПК.

По разноските

На основание чл.78, ал.3 ГПК въззиваемият ОДМВР – Ловеч има право на разноски в настоящото производство. Такива не се претендирани, поради което не следва да се присъждат.

Държавната такса в размер 39.60 лева, половината от 4 % от 1 979.73

(1729.73 + 250.00), а именно 79.19 лева, остават за сметка на бюджета на ОС – Ловеч, на основание чл.83, ал.3 ГПК (**Определение № 285 от 19.12.2016 г. на ВКС по т. д. № 2814/2015 г., I т. о., ТК**).

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение № 260016/18.07.2022г. по гр.д. № 340 по описа за 2022 година на РС – Ловеч, **като правилно, на основание чл.272 ГПК.**

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване, **на основание чл.280, ал.3, т.3, предл. последно ГПК.**

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____